Самотносте! Якщо мені довіку
Лише з тобою розміряти крок,
Дай залишити цей тісний куток,
Зійти на гору, просторінь велику
Побачити, річок, долин без ліку,
В гай занести легкий тягар думок,
Де олень, перескочивши струмок,
З наперстянки зганяє бджілку дику.

Так любо нам удвох! Але стократ
Люблю я більше від твого привіту
Розмову друга тонко-розмаїту.
Для з'єднаних сердець, що б'ються влад,
Немає щастя, як, одбігши світу,
Сховатися в твій тихий вертоград.